стор.2

ПОКЛИКАННЯ ЦЕРКВИ - СЛУЖИТИ

Пам'ятаймо: не завжди будуть випробування й сльози, бо Господь посилає і час війни, і час миру

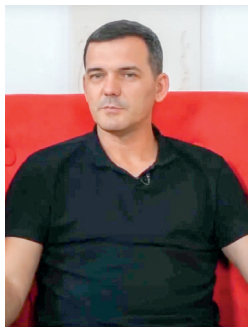

стор.5

МИ ЗАХИЩАЄМО ЛУГАНЩИНУ

Ми дякуємо Богові, що давав нам сміливості і захищав нас Своєю руко. Хоча й ми потрапляли під обстріли.

стор.6

МЕНЕ НОСИЛИ ЗЦІЛЯТИСЯ

Моя мама побігла до лікарки й стала її переконувати, що мене треба виписувати, що Бог мене зцілив.

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№1 січень 2023 | виходить з лютого 1991 року | voice.org.ua

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ЗУПИНІТЬСЯ І ПІЗНАЙТЕ...

Протягом декількох останніх десятиліть спостерігаємо значне пришвидшення ритму життя людей. Особливо це помітно в мегаполісах, які стали дуже схожими на мурашники. Усі кудись їдуть, біжать, спішать… Усюди шум та гам, безперервний рух та метушня. Усі зайняті якимось своїми турботами. І хоча, здавалося, розвиток науково-технічного прогресу повинен був би дати додаткове вивільнення часу, проте відбувається навпаки. Цивілізаційні зміни відкривають для людей щораз нові можливості для створення зручностей, розваг, занять, які забирають у них багато часу. Як колись сказав Еклезіяст: «Я бачив усі справи, що чинились під сонцем: й ось усе це – марнота та ловлення вітру!» (Ек.1:14).

Нерідко доводиться чути, що одна з причин, через яку християни не відвідують зібрань, не читають Слова Божого, не вділяють уваги молитовному життю, – відсутність часу. Якоюсь мірою можна було б зрозуміти людей, які не можуть звести кінці з кінцями, потребують великих коштів на чиєсь лікування й постійно їх заробляють, мають інші серйозні труднощі, що просто забирають увесь їхній час. Проте, як правило, проблема в іншому. Світ пропонує дедалі більше розваг і насолод, на які йде вагома частка зароблених нами грошей і нашого часу. Різноманітні програми телебачення, будь-якої тематики сайти комп'ютерної інтернет-мережі захоплюють як молодих, так і старших людей і забирають у них багато часу.

Бог звертався колись та звертається нині до людей словами Святого Письма: «Зупиніться і пізнайте, що Бог Я, піднесусь між народами, піднесусь на землі!» (Пс.45:11).

Сторінка 3

НОВИНИ

ВСЕСВІТНЯ РАДА ЦЕРКОВ ЗАСУДИЛА УДАР РОСІЇ ПО БУДИНКАХ В ДНІПРІ

Генеральний секретар Всесвітньої Ради Церков, реформаторський пастор Джеррі Піллей засудив російські атаки на цивільних громадян та інфраструктури України.

Заява з осудом дій агресора опублікована на сайті Всесвітньої Ради Церков.

«Нещодавні атаки додали ще 40 цивільних життів до жахливого рахунку людських страждань як наслідок російського вторгнення в суверенну державу Україну», – заявляє пастор Піллей.

«Ми знову закликаємо поважати принципи міжнародного гуманітарного права стосовно захисту цивільного населення. Атаки, спрямовані на цивільну інфраструктуру, мають припинитися, як і ця війна з її насильницьким порушенням закону та моралі», – йдеться перед іншого у заяві ВРЦ.

14 січня внаслідок удару російської ракети Х-22 вибухнув будинок у Дніпрі. Рятувальна операція тривала три дні. Загинуло 45 людей, серед яких 6 дітей. 20 людей досі вважають зниклими.

У ЛУЦЬКУ ВІДБУЛАСЯ МОЛИТОВНА ГОДИНА

18 січня у Луцьку відбулася молитовна година керівників облрад заходу України. На зустрічі, зокрема, йшлося про формування нової української влади з людей із християнськими цінностями.

Під час молитви присутні згадали українців, які загинули в катастрофі у Броварах.

Крім того, заступник голови Закарпатської облради Василь Дем'янчук презентував діяльність обласних рад заходу України з початку війни.

Також керівники обласних рад обговорювали «обмін досвідом підтримки України в умовах воєнного стану, формування нової генерації й нової влади України з людей із християнськими цінностями, міжнародне партнерство та співпрацю щодо підтримки України з окремими високопосадовцями США».

Заступник голови наголосив, що «сьогодні військовий, волонтерський і політичний фронти об'єднані. Але, на жаль, після того, як біда проходить, люди, як правило, роз'єднуються. Бо ми маємо об'єднуватися не лише навколо проблем, а навколо християнських цінностей. Тоді ця єдність буде стабільною».

Водночас Василь Дем'янчук звернув увагу на «потребу трансформації відношення до державних символів, у тому числі й мови, значної частини наших земляків зі сходу, центру та півдня України».

ПРОПОВІДЬ

ІСУС ТЕЖ БУВ БІЖЕНЦЕМ

Якщо вам довелося пережити втечу від війни, переслідувань або голоду, то вам варто знати: Ісус теж був біженцем.

Ісус став біженцем у перші дні Свого земного життя. Щойно народжене Немовля вітали як Царя. Щойно східні мудреці принесли Йому подарунки й поклони. І раптом потрібно втікати до Єгипту, рятуючись від гніву Ірода.

Сторінка 6

ІНТЕРВ`Ю

ПОКЛИКАННЯ ЦЕРКВИ - СЛУЖИТИ

Пропонуємо вашій увазі розмову із старшим пресвітером Волинського об'єднання УЦХВЄ єпископом Михайлом Близнюком щодо подій в Україні та як церкви об'єднання відреагували на них, яку роботу виконували та виконують, щоб допомогти постраждалим та наблизити перемогу.

— Михайло Іванович розкажіть будь ласка, як війна та ситуація в Україні вплинула на життєдіяльність церков ХВЄ?

— Для віруючих церков християн віри євангельської, як, напевно, і для більшості громадян України, ця війна була чимось неочікуваним. Але з перших же днів ми стали думати, яку нішу ми могли б зайняти в цих подіях, щоб церква й надалі залишалася церквою й виконувала свою місію в ці скорботні часи, які тепер переживає наша країна.

І якщо проаналізувати весь цей час, а це вже близько року, то побачимо, що в церкві є дуже багато людей, які знайшли своє покликання в тому, щоб служити людям. Передусім допомагати продуктами, приймати людей, які змушені були залишити свої домівки. Дехто відчув готовність відвідувати людей, які перебувають у безпосередній близькості до зони бойових дій, бути волонтером. За цими усіма справами стоїть дуже багато братів та сестер. Тобто ситуація виявила, що в церквах дуже багато людей, які готові відгукуватися на потреби інших. Знаю, що їх до цього готував Дух Святий. І у свій час вони себе проявили.

Я дуже вдячний Богові, що церкви змогли досягнути трьох цілей і надалі продовжують їх досягати. Перше — роблячи добрі справи, ми багатіємо в Бозі. І цього багатства ніхто не зможе в нас відняти. Друге — роблячи ці добрі справи, ми проповідували Євангелію. І це теж є показником певного духовного рівня християн, які, жертвуючи часом, коштами, продуктами, а подекуди й своїм життям, здійснювали різноманітні соціальні проекти. І третя мета, яку ми досягли — забезпечити основні життєві потреби тих людей, які переживали страшні випробовування війни.

Тобто, говорячи про життєдіяльність церкви, хочу зазначити, що вона проявила себе як жива та діяльна, яка реагує на виклики й робить навіть більше, ніж можна було чекати.

— Розкажіть більш детально про волонтерський рух. Як церкви відреагувала на нові виклики — допомога біженцям, постраждалим?

— У перші дні війни ми організували декілька зустрічей служителів, щоб зорієнтуватися, що можемо робити. Можливо, прийшли до рішення, яке звучить банально, але вирішили робити те, що робив би Христос.

З перших же днів ми намагаємося бути тими людьми, які захищають життя людей. Члени церков активно долучилися до будівництва блокпостів. І дотепер наші християни привозять гарячі обіди на багато блокпостів і допомагають тим, хто там чергує.

У підвалах молитовних будинків ми облаштували місця для укриття на час повітряних тривог. Дотепер повітряні тривоги лунають, загроза ракетних ударів зберігається, і наслідки нехтування цим бувають непередбачувані.

Коли потрібно було приймати біженців, служителі й члени церков докладали максимум старань, щоб цим людям дати притулок. Сотні-сотні людей пройшло через наші церкви, через молитовні будинки, через сім'ї християн, де отримували їжу, дах над головою, підбадьорення. Часто ми на прохання цих людей доправляли їх за кордон.

Я дивуюся, як багато продуктів наші люди змогли відправити тим, хто потребує, — це сотні тонн. Переконаний, що це Боже чудо. Волонтерський рух, сформований у церквах, виявив, що серед нас є дуже жертовні й мужні люди, які готові попри різні труднощі й небезпеки служити іншим людям. Не раз ми бачили машини, посічені осколками, чули про загиблих волонтерів, але це не спиняло інших волонтерів. Вони й тепер їдуть і допомагають там, де потрібна допомога. Тут ідеться про допомогу передусім цивільному населенню, але в міру можливості допомагаємо й тим, хто служить у збройних силах.

Наприклад, із одного села призвали 40 людей для участі в бойових діях. І церква цього села постійно доставляє продукти, одяг чи інші необхідні речі в ту частину, де служать їхні односельці. Це дуже змінило ставлення людей до християн, які виконують важливу частину праці, перебуваючи в тилу.

— Поговорімо про капеланське служіння. Наскільки це актуально, і чи готові служителі взяти на себе відповідальність служити військовим?

— Капеланське служіння — це один із нових видів служіння. Він ще не упорядкований навіть законодавством нашої країни. Більшість капеланів — це добровольці, які знайшли контакт із командуванням військових частин і підтримують, передусім духовно, воїнів, які беруть участь у травматичних подіях війни. Наші брати це служіння також виконують.

Я думаю, що це актуально, бо на передовій, та й не тільки там, перебувають люди, які зовсім не були готові до війни. Більшість із них несподівано потрапили в екстремальні ситуації. І саме таким людям по-особливому потрібне усвідомлення, що Бог — то єдина надія в житті.

Щодо служителів, то на них покладена не менша відповідальність — служити тій пастві, яку їм довірив Господь. І Бог за неї питатиме з них. Я вважаю, що виконувати капеланське служінням має той, у кого є до нього покликання, бо це як служіння євангеліста в екстремальній ситуації. А служитель церкви має бути серед народу Божого, який його обрав на це.

— Чи змінилися під впливом війни духовно-теологічні погляди на такі питання, як ставлення до ворогів, військової служби, використання зброї, патріотизму тощо?

— Я не можу говорити за всіх християн, зокрема за всіх служителів. Тому говоритиму більш суб'єктивно. Мої теологічні погляди, біблійні погляди на ці всі явища анітрохи не змінилися, як не змінилися Слово Боже й Сам Бог. Те, що є нині люди, які служать у війську, які на передовій, — то це природне явище, і ми як християни повинні молитися за них, щоб вони повернулися живими до своїх домівок. Я розумію, що у воїнів є своє покликання. І коли Іван Хреститель зустрічався з ними, то він їм конкретно вказував, як вони повинні поводитися, щоб не порушувати порядку, який був на той час. Кожен за себе буде давати звіт.

Нас Господь покликав бути воїнами передусім у духовному вимірі, проти всяких сил зла, у якій би формі воно не приходило, навіть у формі агресії чи війни. Тобто ми ніколи не повинні схвалювати зла, ми повинні розуміти, що за цим злом стоїть ворог душ людських, який приносить тільки збитки, горе, сльози. Але наше ставлення до ворогів повинне бути таким, як учить Євангелія — просити, щоб Господь їх зупинив, щоб Господь звільнив їх від того зла, у якому вони перебувають, щоби Бог дав їм покаяння й вони навернулися до Господа. А люди, які навернулися до Господа, ніколи не робитимуть зла, не будуть агресорами, не чинитимуть такі страшні безчинства й звірства, про які ми чуємо нині.

Щодо патріотизму, то ми повинні любити свій народ, свою країну, бо Бог і передбачив ті межі, у яких ми маємо жити на цій землі. Але наш патріотизм повинен виявлятися в ревності за те, щоб наші люди більше й більше приймали спасіння в Ісусі Христі. Ми не можемо спокійно дивитися на людей, хай навіть багатих і задоволених собою, які не мають спасіння, тому що все земне дочасне, а ми чекаємо вічності, яка обов'язково настане. Тому наш патріотизм хай проявляється у тому, аби зробити все, щоби потім побачити всіх українців у Божому Царстві — там, де є Ісус Христос і будуть усі спасенні люди.

— Рік 2022 — що в підсумку можна вважати плюсом, а що мінусом для Церкви ХВЄ Волині?

— Якщо хвалитися не собою, а церквами й ділом Божим, то я вже сказав, що люди збагатилися в Божому ділі. Дуже багато зроблено справ милосердя. Якщо дивитися в духовному вимірі, то я дякую Богові, що і в 2022 році в нашому об'єднанні додалося три нові церкви.

Я дякую Богові, що наші церкви, яких на сьогодні 225, мають пресвітерів. Більшість братів, за винятком кількох, які з певних обставин змушені були виїхати, залишилися на своєму посту. І це теж, я вважаю, своєрідна мужність, бо Бог покликав нас, щоб ми були взірцем для інших, незважаючи на те, у які часи ми живемо.

Щодо мінусів, то дуже шкода, що так багато людей, членів церкви, діток покинули рідну землю. Хотілося б вірити, що прийде час — і ці люди повернуться у свої церкви, і ми разом служитимемо Богу на тій землі, яку Бог передбачив для українців.

Але мені здається, що не всі ми служимо на повну силу. Нам треба більше жертвувати свого часу, своїх духовних ресурсів для того, щоб послужити Богові. Ми повинні намагатися не пропускати жодної можливості на всякому місці бути тими світильниками, які повинні світити.

І якщо нині серед християн виникають непорозуміння або любов не виявляється настільки, наскільки б мала, то нам треба намагатися виправити це, тому що ми живемо в час, коли меч іде нашою землею. Тож ми повинні все зробити для того, щоби Бог побачив, що ми ті люди, які чекають помилування, Його захисту й підтримки. Хотілося б, щоб конфліктних ситуацій у церкві зовсім не було. А це можливо тоді, коли ми будемо в правильних стосунках із Богом, бо від кожного з нас залежить атмосфера в церкві.

— Що ви порадили б чи побажали б віруючим, зокрема служителям Церкви?

— Хотілося б порадити всім дітям Божим, щоби були особливо пильні, бо ми живемо в останній час. І те, що страшні події війни припали саме на наше покоління, свідчить про те, що Бог хоче робити свою працю в нашому житті, щоб ми пробудилися, стали більш ревно служити, стали цінувати власним спасінням і не приліплювалися до земного. Тепер, як ніколи, ми бачимо, як легко можна втратити всі земні багатства. Хай Бог нам дасть мудрості, щоб ми багатіли небесними благами, щоб ми втішалися тим, що в нас є надія на краще життя з Ісусом Христом. Хай ця надія ніколи не полишає нас! Пам'ятаймо: не завжди будуть випробування й сльози, бо Господь посилає і час війни, і час миру. Зрештою настане той час, коли ми дякуватимемо Богові, що війна закінчилася. І вже молімося за те, щоб тоді, коли настане мир, Бог відкрив нам нові горизонти, нові можливості для того, щоб нам поширювати Царство Боже на цій землі.

ПАСТОРСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

17 грудня 2022 р. на базі «Церкви Христа Спасителя» (м. Луцьк) відбулася 34-а звітна конференція, на яку було запрошено пасторів волинського об`єднання, а також гостей із інших областей.

Дійство розпочалося зі вступного слова та молитви єпископа, старшого пресвітера обласного об'єднання церков ХВЄ Рівненської області Олександра Котка.

Після молитви відбулася звітна частина, на якій про роботу об'єднання упродовж року розповів старший пресвітер церков ХВЄ Волині, єпископ Михайло Близнюк. Фінансовій річний звіт оприлюднив Микола Хамулка. Соціальну працю в церквах представив об'єднання заступник старшого пастора об'єднання Петро Рибак. Микола Синюк розповів про діяльності місії «Голос надії» та телепередачу «Крок на зустріч».

У ході конференції було затверджено бюджет на 2023 рік та обрано нового голову ревізійної комісії — пастора локачинської церкви Валерія Петренка, членом ревізійної комісії дообрано Люльку Петра (церква м. Володимир).

Хід конференції вів перший заступник старшого єпископа УЦХВЄ Анатолій Козачок.

ДУХОВНІ ІСТИНИ

ЗУПИНІТЬСЯ І ПІЗНАЙТЕ!

Продовження, початок на стор.1

Зупинка можлива в принципі лише там, де є рух. Зупинки бувають вимушені та невимушені.

Коли ми побачили, що перед нашим автомобілем побігло його ж колесо, то розуміємо, що далі він їхати не буде. Коли попереду прірва чи тупик, вичерпалося пальне, щось вийшло з ладу, то, звісно, машина зупиняється. Так виглядають вимушені зупинки. Невимушена зупинка відбувається тоді, коли нам ніщо не заважає рухатися вперед, але ми приймаємо таке рішення особисто. Просто натискаємо на гальма – і стаємо.

Буває, якщо люди не дослухаються до слів Господа, бо настільки швидкий ритм їхнього життя, що вони не мають часу зупинити свою увагу на Ньому, – то Він допускає вимушені зупинки. Вони можуть стосуватися або окремої людини, або сім'ї, родини, а то й цілого народу.

Втрата роботи, якій ми віддавали протягом багатьох років увесь свій час, убачали в ній сенс свого життя й непомітно для себе стали кар'єристами, – це зупинка для нас.

Раптова хвороба й тривале перебування на лікарняному ліжку, яке «звільнило» нас від невпинної гонитви за матеріальними благами, – це зупинка для нас.

У такі періоди вдосталь часу подумати й про сенс буття, і про Бога…

Пригадаймо подію, яка сталася 11 вересня 2001 року в США та змусила призупинитися на якийсь час усю державу. Ця дата увійшла в історію під чорним кольором, адже в цей день стався нечуваний до цього терористичний акт, жертвами якого стало 2 997 людей, громадян 91 країни, – у башти-близнюки всесвітнього торгового центру в Нью-Йорку врізалися два літаки, захоплені терористами.

До цієї події американці тривалий час жили в цілковитій впевненості у своїй безпеці. Військові оборонні відомства, служба безпеки працювали на такому рівні, що ні в кого не виникало думки, що Америці може загрожувати щось таке. Проте той терористичний акт привернув до себе увагу всього світу. Руйнування будинків, які були гордістю Америки, велика кількість жертв викликали паніку в багатьох. Згідно з даними окремих джерел інформації в 70% американців спостерігалася депресія, 33% жителів Нью-Йорку отримали посттравматичний стресовий розлад. Окрім цього, у цей час особливо багато людей стали відвідувати храми. Суспільство змінило свій ритм життя. Воно призупинилося. Люди, віра в Бога яких чомусь охолола, ніби пробудилися, вони звернули особливу увагу на Нього, стали більше покладати свої надії на Господа, у Ньому вбачати єдиний захист і безпеку. Але пройшло небагато часу – і все повернулося на круги свої.

Що говорити про Америку, якщо більшість із нас стали свідками подібного в Україні. Революція Гідності з 21 листопада 2013 року до лютого 2014 року, яка відбулася ціною життя та здоров'я багатьох наших співвітчизників, початок військового конфлікту на сході держави в квітні 2014 року змусили усіх нас зупинитися. Але чи надовго?

Храми, доми молитви та інші культові споруди були переповненими. Формальна релігійність людей стала поступатися справжній вірі в Бога. На площах багатьох великих міст нашої держави просто неба відбувалися богослужіння, під час молебнів люди припадали колінами на сиру землю чи асфальт, поклоняючись Господу. Були сподівання, що стався початок духовного відродження нації. Але чи це так?

За кілька наступних років життя в державі повернулося в звичний ритм. У переважній своїй більшості наші співвітчизники й далі не задумувалися над вірою в Бога, храми стали знову напівпорожніми, зло, неправда, вседозволеність та беззаконня знову набули немалих масштабів.

Пандемія коронавірусної хвороби у 2019 році зупинила безліч людей по всій земній кулі, багато-хто з яких задумався над тим, чи є Ісус Христос його Господом.

24 лютого 2022 року широкомасштабне вторгнення російських військ в Україну зупинило звичний ритм життя мільйонів людей не тільки в нашій державі, але й в багатьох інших. Війна внесла непоправні зміни в долі багатьох. Для багатьох людей, напевно, час пізнати, що Ісус є Богом.

Характерно, що перед пророками періоду старого заповіту стояло надзвичайно важливе завдання – зупинити ізраїльтян на їхніх неправильних дорогах. Таким чином Бог навертав народ до себе. Але проходив деякий час – і ця проблема поверталася знову.

У притчі про сіяча розповідається, що одна з причин нездатності почутого нами Слова принести плід у нашому житті – клопоти: «А між терен посіяне, – це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, – і воно зостається без плоду» (Мт.13:22).

Придбання поля та волів, одруження, згідно з притчею про багату вечерю, стали причиною відмови від Божого запрошення прийти до Нього: «І послав він свого раба часу вечері сказати запрошеним: «Ідіть, бо вже все наготовано». І зараз усі почали відмовлятися. Перший сказав йому: «Поле купив я, і маю потребу піти та оглянути його. Прошу тебе, – вибач мені!» А другий сказав: «Я купив собі п'ять пар волів, – і йду спробувати їх. Прошу тебе, – вибач мені!» І знов інший сказав: «Одружився ось я, і через те я не можу прибути» (Лк.14:17-20).

Навіть клопоти пов'язані зі служінням Богові можуть перетворитися в рутину, у якій не буде часу для того, щоб просто побути в Його присутності, поспілкуватися з Ним та, врешті, почути Його. Приклад цього – історія, записана в десятому розділі Євангелії від Луки: «Він прийшов до одного села. Одна ж жінка, Марта їй на ім'я, прийняла Його в дім свій. Була ж в неї сестра, що звалась Марія; вона сіла в ногах у Ісуса, та й слухала слова Його. А Марта великою послугою клопоталась, а спинившись, сказала: «Господи, чи байдуже Тобі, що на мене саму полишила служити сестра моя? Скажи ж їй, щоб мені помогла». Господь же промовив у відповідь їй: «Марто, Марто, – турбуєшся й журишся ти про багато чого, а потрібне одне. Марія ж обрала найкращу частку, яка не відбереться від неї» (Лк.10: 38-42).

Уся увага Марти була зосереджена на тому, аби прислужити Господу. Вона робила все дуже правильно, старанно, дбайливо. Раділа такому почесному гостю, «клопоталася великою послугою». Але чи це найголовніше? Так веде себе значна частина християн, які думають, що Бог має потребу в чомусь. Вони постійно заклопотані служінням Йому, навіть особливо не задумуючись, чи потрібно те, що вони роблять, Богові.

Згадана подія – урок для багатьох. Господь похвалив зацікавлення Марії Його повчаннями й назвав це найкращою часткою, яка не відбереться від неї.

Знаючи, що ізраїльтяни не вмітимуть проявляти самовладання й посвячувати вдосталь часу для Господа, Він дав їм одну із заповідей – посвятити один із семи днів тижня Господу.

Отже, кожен із нас повинен проявляти самодисципліну й вириватися з круговерті земних клопотів для того, щоб у відповідний час зупинитися для пізнавання Господа. Тому зупинімося й пізнаймо, що Він – Бог.

Ігор КРОЩУК

МІСІОНЕРСЬКА ПОШТА

БЕЗЛІЧ СВІДЧЕНЬ І ЧУДЕС

Після того, як недалеко від нас були військові дії, і ми змушені були відправити своїх молодших дітей за кордон, — нарешті змогли з'єднатися! Старші всі діти весь цей час разом з нами працювали волонтерами, служачи людям. За цей період через нас пройшло безліч біженців. Когось годували, когось влаштовували на нічліг, когось розміщували по квартирах і будинках, шукаючи все необхідне для них. Люди потребували звичайного одягу, продуктів, медикаментів, але найбільше — щоб вислухали їхній біль, страхи, їхню безвихідь, щоб зазирнули їм у вічі, сказали просто добре слово і співчуття. Я дякую Богу, що вся наша церква взяла активну участь, а найбільше рада за своїх дітей, що вони стали надійним плечем у цих труднощах.

Зокрема, вони багато служили влітку, проводячи табори для дітей та підлітків. Здебільшого всі діти — з невоцерковлених сімей, приходили їхні батьки, ми знайомилися з ними, запрошували на богослужіння. Ми раді, що вони приходили подивитися, чого навчилися їхні діти.

Бог рясно благословив нас покаяннями нових людей, зокрема, молоді. Цього року приймало водне хрещення 37 людей. Ми раділи по-особливому — приймав хрещення наш син Ярослав, за якого ми дуже довго молилися. Віримо, що він принесе багато плодів для Господа! Після хрещення ми мали причастя й посвяту дому молитви — нарешті спільними зусиллями доробили внутрішні роботи на другому поверсі.

Наше служіння за час війни розширилося — ми служимо людям одягом, необхідними речами, продуктами та медикаментами, даруємо їм літературу, молимося за них. Переселенці, люди з інвалідністю, багатодітні, пенсіонери — приходять до церкви або ми виїжджаємо до них з допомогою. Брати їздять у віддалені села в районі Бучі, Ірпеня, які побували під окупацією російських військ. Спілкуються, свідчать і проповідують Євангеліє, оскільки люди найбільше потребують слова і підтримки, а потім і продуктів.

Всі, хто служить, отримують величезну радість, переживають безліч різних свідчень і чудес. Незважаючи на такий складний час, ми маємо мир у серцях, бачимо благословення у покаянні людей, а це надихає і підкріплює, стимулює йти далі, робити нові справи в ім'я Господа!

Ми раді, що багато братів і сестер, які раніше не брали участі у служінні, активно почали допомагати. Піднялися нові служителі, відкрилися нові таланти для Господа!

Ми довгий час могли служити солдатам, привозили їм продукти, речі першої необхідності. Зокрема, для тих, кого забирають на фронт із наших сіл. Молимося за них, благословляємо. Віримо, що Бог чує наші прохання й оберігає їх. Двічі на день збираємось на молитву.

Вірю, що Господь зробить добрі зміни ще не в одній сотні і тисячі людей, набуде Собі безліч ревних дітей, які будуть служити Йому. Рада, що ми є знаряддями в Його руках, і щаслива, що життя моєї сім'ї, моєї церкви повністю присвячене Господу!

Наталія Тарасюк,
Житомирська область, уривок з листа

МІСІОНЕРСЬКИЙ ФОТОРЕПОРТАЖ

1 *Мали нагоду підготувати і виконати пісню «Незалежно від раси…» з українськими дітьми в шведській інтернаціональній школі (там навчаються діти понад 15 національностей). Проводимо євангелізації для українських громадян у Вестеросі (Швеція). На Різдво мали дитячу програму з молитвою благословення. Також ходили вітати шведів із Різдвом Христовим (Віталій Маланчук).*

5 *Бог благословив у різдвяні дні по-особливому. До нас у Красилів приїжджала молодь із Рівненщини та Волині, ми разом вітали людей з Різдвом. Ходили по домівках, співали пісні, дарували газети й календарі, молилися за людей. Співали на ринку, спілкувалися з людьми, також відвідали одну зі шкіл, центр зайнятості і в міській раді вітали колектив з Різдвом. Також взяли участь у співі різдвяних пісень на центральній площі. Відвідали вереміївський будинок-інтернат для людей похилого віку та людей із інвалідністю. Дякуємо Богові й молоді, яка нам послужила! Дякуємо фонду «Краще майбутнє» за співпрацю (Олександр Яковчук).*

6 *Святкуємо Різдво на Донбасі. Дякуємо усім, хто жертвує й молиться, дякуємо, що ви не втомлюєтеся це робити. Передаємо вітання від воїнів, від капеланів. Веземо бійцям те, що зігріває душу й тіло, дає надію і віру в завтрашній день… Боже, даруй перемогу Україні! (Олександр Ружило, Микола Шеремет).*

2 *Церква «Голос надії», смт Межова, Дніпропетровська область. Мали святкове богослужіння. Разом прославляли Бога та служили людям. Щиро дякуємо вам за підтримку нашого служіння! (Володимир Федорук).*

7 *Провели євангелізації в державних установах, магазинах, супермаркетах та психоневрологічному центрі м. Перемишляни та інших населених пунктів. Також підготували святкові програми для дітей. Переселенці отримали подарунки, продуктові пакети та Євангелії. Дякуємо молоді з Рівненщини (м. Сарни та с. Кідри) та місцевій молоді за велику допомогу! (Ігор Хомич).*

3 *Провели різдвяне свято для дітей Канева. У програмі була біблійна історія Різдва. Вкінці всі учасники отримали подарунки (Людмила Демчук).*

8 *Гурт «Левит» (м. Луцьк) відвідав Чернігівську область, благовістив у Количівці, Іванівці, Красному, Красилівці, Трисвятівській Слободі, а також у різних районах м. Чернігів.*

4 *Служителі та місіонери з Луганської області зібрали подарунки для дітей Донеччини. Провели різдвяні богослужіння в Лимані, Яровій, Святогірську та Зеленому Клину (Олександр Руденко).*

9 *Під час різдвяних свят мали зустріч з ромськими дітьми. Відвідали 100 багатодітних сімей у Новодмитрівському ОТГ, заспівали й вручили дітям подарунки. Провели зустріч для родичів загиблих воїнів. Благовістили на вулицях міста, роздали до 2000 християнських календарів (Юрій Левчик).*

ІСТОРІЇ ВІЙНИ

ОЛЕКСАНДР РУДЕНКО: "МИ ЗАХИЩАЄМО ЛУГАНЩИНУ МОЛИТОВНО І ФІЗИЧНО"

Я тепер перебуваю, на жаль, не там, де був раніше, а в Чернівецькій області. Тому що тепер Луганська область, звідки я сам родом, окупована.

Коли в 2014 році почалася війна й Луганськ був окупований, ми не покидали свою область і своє місто.

Найперше що було в нашому серці – це велике бажання, щоб зберіглася церква. До 2014 року ми, як і всі євангельські церкви, були навчені служити в різних соціальних проектах: і в дитячому, і в соціальному. А це євангелізації, різні програми. Але ми не були навчені працювати у воєнний час. Не було такої школи, а тим більше практики. Ніхто про це не думав, тільки молилися, щоби був мир. Так, єдине, що ми знали й що обов'язково маємо робити – це молитися Богові. Окрім молитви, ми знали що буде важкий час щодо життя. І поки була можливість, зібрали все, як нам здавалося, потрібне, щоб прогодувати церкву. На той час у нас було 56 членів церкви. У нас ще були місіонерські точки від нашої церкви. Підготували деякі віддалені місця, де в нас був реабілітаційний центр. І ми планували, якщо буде потрібно, виїхати туди. Ми розуміли, що, крім нас, у місті ще є люди, які теж опиняться в скруті. Тому робили запас із розрахунком на тих людей, які могли до нас прийти, а також виходячи з наших фінансових можливостей.

Коли місто було окуповане, ми спостерігали, як воно порожніє. А на конференції в Рівненській області почули інформацію, що наше місто визволяється. Лінія фронту посунулася від нього на 35 кілометрів. Маса людей кинулася в Сєвєродонецьк. Ми розуміли, що ці люди втікають від війни. Вони прийшли у визволене місто, щоб знайти собі притулок. Тож усе, що ми зібрали, за один день віддали. І я сказав Господу: «Що далі?» Бог не змусив довго чекати. Буквально на другий день був до мене дзвінок – і приїхала фура гуманітарної допомоги. А через три дні 20 тонн продуктів зникли, розтали як лід. У церкві активно стали збирати продукти: овочі, закрутки, тушонки. У Луганську та Донецьку області фура за фурою йшла гуманітарна допомога: і речі, і меблі, і провізія. Наше приміщення 32 на 16 метрів і заввишки 4,5 метри до 2018 року не порожніло. Одного дня ми прийшли на молитву о 8-ій ранку й побачили велику кількість людей, десь 350. А наше приміщення вміщало тільки 100. Тож 250 були на вулиці. З того дня в нас стільки людей були в церкві. Ми робили все: розвантажували, пакували, спілкувалися з людьми – і це 24 години на 7, і я кажу тільки про свою церкву. Але, крім нашої «Церкви Христа Спасителя» в Сєвєродонецьку, у нас ще є церкви в Луганській області. І вони залишалися на місці. А це вже була спільна праця, яка поширилася до лінії фронту. Ми розуміли, що є багато людей, які не виїжджають, які живуть під обстрілами, яким ніхто не приносить їжу – і нам потрібно їхати туди, щоб завезти їм продукти, помолитися за них. І це був наш наступний крок.

Ми дякуємо Богові, що давав нам сміливості і захищав нас Своєю руко. Хоча й ми потрапляли під обстріли. І доводилося і падати, і вставати, і ховатися. Брали участь у цих поїздках дуже багато людей, багато церков. З'явилася ідея в різних братів, щоб відкрити місіонерську школу й місію на лінії фронту. Їздити – це одне, а ось бути там разом із людьми – це зовсім інше. У людей не було надії. Коли ми приїжджали і проповідували їм Євангелію – ми бачили, що їхні очі загоряються. З'являлося бажання жити. І ми розуміли, що маємо там бути постійно. Церква з 2014 року на передовій. З 2014 по 2017 рік відкрилося 16 місіонерських церков. З одного боку, ми бачили велику біду й горе, а з другого – як Слово Боже приводило людей до нового життя.

А за два місяці до 24 лютого ми приготували два місця, де можна було б приймати людей, якщо вони будуть утікати. Ми приготували транспорт для евакуації людей, ми готували медикаменти, продукти, домовлялися з людьми з центральної України, щоб у випадку чогось могли туди їх повезти. Війни не чекали, як і раніше, будували доми молитви й центри реабілітації. За три дні до війни змінювали дах приміщення для Центру матері й дитини в Лисичанську.

Я зі своєю дружиною виїхали із Сєвєродонецька, щоб зробити їй операцію та купити пасажирський бус. Були в Луцьку. Під вечір – уже в Києві, у брата. Уночі він мене розбудив із новиною, що розпочалася війна. Коли я приїхав у Сєвєродонецьк, то зрозумів, що в цей же день треба вивезти максимальну кількість людей і виїжджати самим. Мені довелося їхати три доби в Львівську область, у Підгородці, де я зустрівся зі своїми дітьми. Їх вивіз диякон церкви.

Але ми знали, що нам не можна розслаблятися, тому залишили дружин і дітей і поїхали на схід України. І побачили, як активно Українська Церква ХВЄ включилася в процес допомоги людям. Була моментальна відповідь на потреби: відразу ж запропоновано одяг, їжа, медикаменти, місця для ночівлі. І ми включилися в цей процес, щоб допомагати, бути корисним у цей час. Ми в Сєвєродонецьку годували людей, в Лисичанську, у Кремінній і потихеньку евакуйовували братів і сестер, деяких навіть змушуючи, бо не хотіли виїжджати, бажаючи допомагати іншим. Деякі люди звідти й не виїжджають і рухаються за лінією фронту. У Підгородцях була більша частина моєї церкви. Доводилося бути там і служити людям. Потім я переїхав у Чернівецьку область. Там зупинилося більшість місіонерів із Луганської області. Я побачив, як багато переселенців перебуває в скруті, тому захотів узяти участь у їхньому житті.

Радує те, що люди, яким проповідували Євангелію з 2014 року, казали нам, коли ми їх евакуйовували: «Ми молимося, ми читаємо Слово Боже. Ми розуміємо, що нас Бог береже». Переконуємося, що недаремні були наші зусилля протягом тих років.

За матеріалами телепередачі "Крок назустріч"

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНІ

8 січня 2023 р. в містечку Стара Вижва відбулося рукопокладання на пресвітерське служіння Москвича Леоніда Онисимовича. Рукопокладання звершував старший пресвітер УЦ ХВЄ, єпископ Близнюк М. І., заступник старшого пресвітера Колотюк О. В. та член обласної пресвітерської ради Тищук С. І.

14 січня 2023 р. в офісі обласної канцелярії відбулася зустріч-навчання з бухгалтерами, касирами та обліковцями церков об'єднання. На зустрічі був присутнім старший пастор обласного об'єднання УЦХВЄ єпископ Близнюк М.І., бухгалтер об'єднання Хамулко М. Р., а також працівник податкової інспекції, інспектор у справах юридичних осіб і оподаткування Каліщук В. В.

20 січня 2023 р. в церкві села Ромашківка Луцького району відбулося членське зібрання, на якому обрали нових дияконів — Климчука Віктора та Мельника Юрія, а також обрали ***Кушнірука Анатолія*** виконувачем обов'язків пресвітера у новоутвореній церкві ***села Дерно***. На членському зібрані був присутній заступник старшого пресвітера Луцького регіону Сергій Бас.

22 січня в церкві міста Турійськ відбулося урочисте служіння рукопокладення на пресвітерське служіння Юхимчука Володимира, а Козака Вадима – на дияконське. Рукопокладання звершував заступник старшого пресвітера ВО УЦХВЄ Паламарчук Василь та Грицак Володимир, члени обласної пресвітерської ради Вронський Володимир та Шклярук Сергій

З першого дня війни в Україні євангельські громади активно долучилися до волонтерської діяльності. Не стала винятком і «Церква Христа Спасителя», що у місті Луцьку.

До 21 листопада 2022 року Церква Христа Спасителя щотижня з понеділка по п'ятницю надавала переселенцям, що проживають у Луцьку продуктові набори та одяг. Але на сьогодні ця волонтерська діяльність набула нового формату.

21 січня 2023 року відбулася зустріч з вимушено переселеними особами. Для отримання матеріальної допомоги потрібно було зареєструватися. Таких людей, що опинилися в складних умовах життя, прибуло біля шести сотень. Для них організували святкову Різдвяну програму за участю дитячого хору та служителів церкви. З вітальними словами звертався до присутніх Євген Мельничук, пастор та один з активних організаторів волонтерської діяльності. Ігор Скоць (пастор) поділився промовою щодо унікальності Біблії та наголосив на важливості читання Євангелії у повсякденному житті.

ПРОПОВІДЬ

ІСУС ТЕЖ БУВ БІЖЕНЦЕМ

Продовження, початок на стор. 1

«Після того, як мудреці вирушили в путь, Ангел Господній з'явився Йосипу вві сні й сказав: «Вставай, візьми Дитину та Його матір — і тікайте до Єгипту. Залишайтеся там, поки Я не скажу, що небезпека пройшла та можна повертатися, бо Ірод шукатиме Дитя, щоб убити Його». Йосип встав, узяв Дитя та матір Його вночі та й пішов до Єгипту. І він залишався там аж до смерті Іродової, щоб збулося сказане Богом, Який устами пророка провіщав: «Я покликав Свого Сина з Єгипту».

Коли Ірод побачив, що мудреці його обманули, то дуже розлютився й наказав повбивати у Віфлеємі та його околицях усіх дворічних і молодших за віком хлопчиків (Визначивши вік з того, про що розповіли йому мудреці). Тоді справдилося те, що було мовлено вустами пророка Єремії: «В Рамі було чути звуки ридань та голосіння. То Рахиль плакала за дітьми своїми, незважаючи на втішання, бо не було вже дітей її на світі».

По смерті Ірода Ангел Господній з'явився Йосипу вві сні в Єгипті й мовив: «Вставай, візьми Дитя та Його матір і йди в землю Ізраїльську, бо вмерли ті, хто прагнув відняти життя Дитини».

І він встав й, взявши Хлопчика та Його матір, вирушив до землі Ізраїльської. Однак почувши, що в Юдеї замість батька — Ірода, царює син його Архелай, Йосип побоявся йти туди. Однак, попереджений вві сні, він покинув Єгипет і подався до Ґалилейської землі. Прибувши туди, він оселився у місті Назареті, аби збулося пророками сказане, що назвуть Його Назарянином» (Мт.2:13-23).

У цьому уривку ми бачимо дивну низку подій. Народження Ісуса супроводжується багатьма чудесами. У небі з'являється ціле ангельське воїнство. І при цьому Немовля-Цар виявляється беззахисним. Усе, що могли зробити батьки — тікати, рятуючи Ісуса від розлюченого Ірода.

Як послідовники Ісуса, ми переживаємо змішані почуття. Ми знаємо, що служимо Царю, що можемо розраховувати на Його захист, що ангели можуть допомогти нам у будь-який момент. Але також знаємо, що час вирішальної битви ще не настав, і поки що нам доведеться терпіти труднощі та гоніння з боку цього світу.

Ми всі — біженці, мандрівники й прибульці. Він теж був одним із нас.

І навіть тоді, коли нам здається, що ми досить непогано влаштувалися на одному місці, не варто спокушатися. Це все тимчасово, нестабільно й ненадійно. Якщо Ісус був біженцем, то рано чи пізно нам доведеться пережити це на собі — втрату звичного місця, друзів, статусу, добробуту, прихильності суспільства.

Нас дивує вразливість Ісуса перед лицем зла. Але Він обрав саме такий шлях. Він обрав шлях біженця, щоб стати одним із нас.

У світі, де в сліпій люті вбивали немовлят. У світі, де навіть придворні мудреці були змушені рятуватися втечею. У світі, де Месії готували смерть. У такому світі Ісус став біженцем, хоча не перестав бути Царем.

Що ми повинні зрозуміти з цієї історії?

По-перше, що в цьому житті друзі Ісуса приречені на роль біженців. Навіть Ісус був біженцем. Не думай, що з тобою щось не так. Щось не так із цим світом, у якому святі й праведники змушені поневірятися. Будь готовий стати біженцем, і будь готовий приймати біженців. Колись ми всі випробуємо цей досвід на собі.

Я не можу забути розмову з одним другом-пастором, із яким наважився поділитися планами на переїзд у далеку країну. Він сказав мені те, що я не хотів би почути: «О, тепер ти точно дізнаєшся, що означає бути мандрівником і прибульцем у цьому світі». Усе так і було. Але я не шкодую про цей досвід, він багато чого навчив мене – жити без прив'язки до місця, жити в очікуванні Царства.

По-друге, із цієї історії ми маємо зрозуміти, наскільки важливо знати свою місію. Не важливо, де ти. Важливо інше – хто ти. Що ти тут чи там робиш? Для чого ти тут чи там? Ти можеш втратити дім, але ти не повинен втратити сенсу й мети свого життя.

Також ми маємо зрозуміти, що життя важливіше за майно. Не бійся залишити рідні місця. Не порівнюй, де краще. У Єгипті теж можна жити.

Не давай місця ностальгії чи депресії. Не так уже й добре було там, де ти жив. Не так уже й погано там, де ти перебуваєш тепер.

Бережи своє життя для Бога. Пам'ятай про місію, про своє місце в Божому плані. Бог веде тебе далі, не прив'язуйся до землі.

По-третє, нам потрібно зрозуміти, що нашими рішеннями повинні керувати не страх або вигода, а послух Божому слову. Не біжи, поки Бог не скаже. Не повертайся, поки Бог не дозволить. Йосип був слухняним і виконав усі настанови, хоча навряд чи йому хотілося бігти до Єгипту і, ймовірно, ще менше хотілося повертатися в країну іродів. У Бога є Свій план і календар. Не потрібно нудитися в очікуванні й поспішати в нетерпінні. Будь на своєму місці, поки Бог не покличе в дорогу.

Ісус теж був біженцем. На цій землі ми завжди будемо в небезпеці. Подібно до Нього. Чому? Тому що належимо іншому Царству й служимо справжньому Царю. Через наш непростий, а іноді й трагічний досвід Ісус учить нас жити в русі, переходити через багато міст і країн, служачи Йому й прямуючи в Його Царство.

Михайло ЧЕРЕНКОВ

СВІДЧЕННЯ

Я з Богом уже тридцять років. Прийшов до Нього тоді, коли мені було всього десять років, хоча народився в сім'ї атеїстів. Моя мама — учителька, а тато — лікар. Коли я був маленький, мені ніколи не говорили про Бога. Навіть коли в нас удома з'явилася Біблія, то батьки її дуже високо заховали від мене — на найвищий поверх антресоль, куди я не міг добратися.

МЕНЕ НОСИЛИ "ЗЦІЛЯТИСЯ"

Напевно, так би й наше життя минало без Бога, без віри, без надії, якби через трудність Господь не став стукати до нашого серця. Мені було майже десять років, коли я впав із висоти й травмував ліву ногу. Після цього удару моє ліве коліно вже не могло до кінця згинатися й розгинатися. І тато, як лікар, звернувся до своїх колег-травматологів. Вони довго оглядали, досліджувати мене й сказали, що це щось серйозне. Мене відправили в обласний центр, у Хмельницький, бо я родом із Хмельниччини. І там я почув невтішний діагноз, який, фактично, став вироком для нашої сім'ї та для мене особисто. Лікарі сказали, що це туберкульоз кісток. Травма лише прискорила руйнування колінного суглоба, і ніхто не може сказати, що буде зі мною далі. За словами медиків, туберкульоз — це така хвороба, яка один раз приходить у життя й більше з людиною не прощається. Один раз ти чуєш цей діагноз, а потім усе життя з цим живеш.

Лікарі сказали, що можуть мене підлікувати, і направили в спеціалізований санаторій на Південний берег Криму, де таких дітей, як я, із кістковими хворобами було зібрано з всього колишнього Радянського Союзу. Справа від мене лежав хлопчик із Білорусі, а зліва — із Камчатки. Мені сказали, що мінімум один рік мені треба буде провести, постійно лежачи в ліжку, а після цього буде операція. І коли я опинився в цьому стані — лежу прикутим до ліжка, коліно не згинається й не розгинається, — це стало для моїх батьків сильним ударом. Моя мама приїхала, щоби бути зі мною. Палата була велика, але ліжка стояли одне при одному, декілька десятків. Мама посидить біля мого ліжка, а тоді йде до моря, щоб поплакати. Вона не показувала мені своїх сліз, але постійно тримати їх у собі не могла.

І саме в той момент, коли їй було дуже важко, вона прийшла у свою кімнату й ввімкнула радіо, щоб створити якийсь фон. І тоді по радіо звучала християнська передача. Мама почула Слово Боже, почула євангельську проповідь, у кінці програми, почувши адресу, куди можна звернутися за додатковою інформацією, записала її. І вже наступного дня прийшла до церкви. До того вона не відвідувала церков, не знала, якою має бути церква, як має виглядати. Але коли туди зайшла, то її огорнули таким теплом і такою увагою, що вона того ж дня покаялася.

Згодом мама розповідала, що відчувала сильне вагання щодо того, чи варто виходити вперед. Але в ту мить до неї повернулася якась жінка з ряду попереду і, ніби відчувши мамине вагання, сказала: «Жіночко, якщо відчуваєте поклик, ідіть». І мама пішла. А коли прибігла до мене в санаторій, то одразу ж заявила: «Синку, ми тепер будемо жити по-новому». Вона дала мені Євангелію, щоб я читав, і запевнила, що з нею моє життя зміниться. До того моя мама цікавилася різними речами, тому я сприйняв і це як якесь нове захоплення. У неї були різні хобі, тому її віру в Бога вважав одним із них.

Але виявилося, що то не чергове захоплення. Мама стала постійно відвідувати церкву. Коли приходила до мене, то переповідала, що чула там, і ми разом читали Біблію. Одного разу ми прочитали текст із Послання апостола Якова, 5:14, де у формі запитання сказано: «Чи хворий хто з вас?» А я на той час лежав прикутий до ліжка вже пів року. Мої м'язи ніг на той час уже були як ниточки — просто кості й шкіра. Хвора нога була в гіпсовій лонгетці, яка фіксувала її.

«Чи хворий хто з вас?» Ці слова прозвучали для мене як якась насмішка. Звісно, що так. Мені ще пів року лежати тут і чекати на операцію. Ліки, які мені дають, не допомагають, туберкульоз прогресує. А далі написано: «Хай покличе пресвітерів церкви…» Я був малою невіруючою дитиною і не знав, хто це такі. Коли мама мені пояснила, то я сказав, що хочу, щоб ці люди прийшли, намастили мене оливою та помолилися, щоб молитва віри оздоровила мене. Мама запитала: «А ти віриш, що тобі стане краще після цієї молитви?» Я відповів: «Ну, гірше ж не стане».

Мама запитала в пресвітерів, чи вони можуть це зробити. Це була молоденька церква і, як згодом нам зізналися, ці служителі до того ніколи ні за кого не молилися з помазанням оливою. Тому вони дуже хвилювалися, але разом із тим дуже щиро молилися й просили Господа, щоб Він мене зцілив. І одразу ж під час цієї молитви я відчув, як Бог щось робить у моєму житті. Я відчув, що на мене наткотилася якась хвиля тепла, і в ту ж мить зрозумів, що вже здоровий. Мене переносили для молитви в іншу кімнату, і там я не дивився на свою ногу. Просто отримав впевненість у зціленні. Але коли мене повернули в палату, хлопчики стали цікавитися, куди мене носили. Я їм переконано сказав: «Мене носили зцілятися». Вони питають: «Тобто ти тепер здоровий?» Я кажу: «Ну, зараз спробуємо». На той час лонгетка на моїй нозі тріснула, її мали замінити. Тому я зняв ту лонгетку — і зігнув ногу, яка до того не згиналася. А хлопці кажуть: «То, може, ти ще можеш і ходити?» Я не знаю, як це сталося, бо діти, які лежать так довго, не можуть одразу піти. Для цього треба багато часу і вправ, м'язи на ногах атрофуються, вестибулярний апарат, який відповідає за координацію рухів, відвикає виконувати свої функції. Але про це я дізнався трохи пізніше. А в той момент у тому пориві я відповів: «Якщо мене Бог зцілив, то я й встану!» Я став на ноги й не впав, пройшовся по палаті — і мої ноги мене тримали. Це було велике чудо для мене.

Коли прийшла мама, то вона злякалася, як побачила мою зігнуту ногу: «Синок, що ти накоїв, як ти її зігнув? Може, ти щось вже порушив там? Не можна тобі її згинати, бо вона не згинається». Я кажу: «Мамо, хто з нас віруючий? То ж за мене помолилися служителі! Невже ти не віриш, що Бог міг мене зцілити».

Тоді моя мама побігла в кабінет до лікарки й стала її переконувати, що мене треба виписувати, що Бог мене зцілив. Лікарка сказала, що так не можна, що спершу потрібно обстежити. Вона зібрала консиліум. Лікарі багато разів згинали й розгинали мою ногу, щось обговорювали, проводили якісь аналізи й зрештою прийшли до висновку, що немає сенсу тримати мене лежачим й готувати до операції, бо сталося чудо. Єдине, про що просила лікарка: «Не змушуйте мене в історії хвороби писати, що його зцілив Ісус, бо мене за це з роботи звільнять».

І от уже тридцять років я абсолютно й повністю здоровий. Моє коліно нормально функціонує — і за це все слава нашому Господу, Який всесильний, великий і всемогутній.

Микола САВЧУК,
м. Вишневе, Київська обл.

Дитяча сторінка

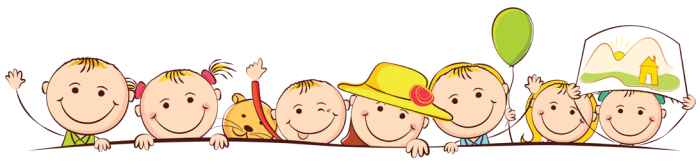

Дитяча сторінка

Візьми мене, мамо!

— Це неправда! Неправда! — кричав Сашко, витираючи сльози. — Ви обманюєте! Обманюєте!

Він утік до кімнати, упав на ліжко й довго-довго плакав, занурившись обличчям у подушку.

Сашко жив у дитбудинку вже рік. Його, переляканого, заплаканого й дуже брудного, привіз туди працівник поліції, який був лагідний із ним, гладив по голові й, зітхаючи, примовляв:

— Ой, ти, бідолахо...

Мабуть, тому Сашко його не боявся, а тільки тривожно зазирав у очі й тихо просив:

— Дядьку, коли мама з лікарні повернеться, скажи їй, де я.

— Усе буде добре, хлопче, — відповів міліціонер, чомусь відводячи вбік свій погляд.

Минув цілий рік, а звістки від мами так і не було. Сашко чекав, що одного разу відчиняться двері й увійде мама. Вона обійме його, візьме на руки й понесе додому. Але мама не приходила.

А сьогодні до ігрової кімнати прийшли якісь люди. Вони розглядали дітей. Малюки відразу оточили їх і стали, перебиваючи один одного, просити: «Візьми мене, мамо...»

Жінка зашепотіла на вухо чоловікові, і він уважно подивився на Сашка. Вони тихо щось сказали директорці, указуючи очима на хлопчика.

Потім прийшла няня й відвела Сашка до директорки. Та ставила йому різні запитання, потім погладила по голові й попросила почекати в коридорі. Сашко не розумів, чому його викликали й що потрібно було цим людям. Він стояв, притулившись до стіни, і в його грудях болем озивалася туга...

У коридорі гуляв протяг. Це нянечки провітрювали спальні кімнати. І якби не протяг, який прочинив двері кабінету директорки, Сашко ніколи й не почув би ті страшні слова.

— Хлопчик дуже замкнутий, нетовариський, — казала директорка. — І не дивно: на його очах п'яний батько зарізав матір. Добре, хоч

недовго бідолаха мучилася — померла дорогою в лікарню...

Сашко довго кричав. Тільки після того, як медсестра йому щось вколола, замовк...

Після почутого хлопчик не озлобився, але став ще більш замкнутий. Довго стояв біля вікна й дивився на дорогу. Він чекав.

Одного разу дітей повели до актової зали.

— Дорогі діти, — сказала директорка дитбудинку, — до нас приїхали гості, вони покажуть вам лялькову виставу, а потім обіцяли сюрприз.

Вистава була такою веселою, що навіть Сашко сміявся. Смішний цар увесь час шукав Бога й не знаходив його. Тільки пастушок Іванко зміг пояснити цареві, де і як можна знайти Бога. Після вистави виявилося, що цар так і не зрозумів, де можна знайти Бога, і діти самі намагалися пояснити йому, як же Його знайти.

Після вистави був сюрприз. О, яким же смачним він був! У кожному пакетику лежали цукерки, печиво, апельсини. Але був там і особливо смачний шматок пирога з сиром. Від нього так пахло домашнім затишком.

Гості довго ще розмовляли з дітьми, гладили голівки малюків, які обступили їх. Навіть Сашко підійшов, і його теж по-материнськи погладили по голівці. Давно хлопчику не було так добре, так радісно. Це були якісь інші, особливі люди. Вони говорили спокійно й лагідно, постійно розповідали про Бога, Який дуже любить дітей, у їхніх очах світилися доброта та любов.

Ще довго діти згадували нерозумні жарти царя та його смішну погрозу всіх стратити, згадували домашній пиріг і співали пісеньку з вистави.

Сашко багато думав про маму, про Бога, Який, виявляється, любить усіх дітей; думав і про себе. Це були нові, незвичні та якісь дорослі думки. Любов невидимого й незнайомого Отця, Який живе десь на небесах і знає все про нього, зігрівала зболене сердечко.

Цей вечір нічим не відрізнявся від інших, хіба що за вікном шумів дощ. У спальні няня вимкнула світло, і невдовзі було лише чути, як сопуть дитячі носики. Сашко не спав. Він намагався пригадати мамине обличчя й не міг. «Боже, — благав він, — якщо Ти справді любиш мене, поверни мені маму. Я буду завжди слухняним і добрим хлопчиком, я буду допомагати їй у всьому...»

Вранці на вулиці засяяло яскраве сонечко. У кімнатах стало світліше й тепліше. Сашко відчув тепло й радість нового дня. Щось змінилося? Ні, він сам змінився. Тепер він твердо вірив, що він не сам, що мама прийде.

— Ти що такий веселий? — здивовано запитав найстарший хлопчик.

— За мною прийде моя мама, і я поїду з нею додому, — радісно сказав Сашко.

— Бреши-бреши. Не прийде. Усі знають, що твою мамку батько зарізав.

— Усі знають, але ніхто не знає, що мама вижила. Ось побачиш, вона приїде...

У їдальні вже закінчували обідати, коли почувся гудок автобуса.

— Ура! Театр приїхав!

Дітвора припала до вікон. Двері автобуса відчинилися — і з нього вистрибнули хлопці-актори. Вони почали розвантажувати ширму й коробки з ляльками.

— Обід ще не завершено, — суворо сказала директорка.

Діти розчаровано сіли на свої стільчики й неохоче доїдали свій звичний обід. Проте встати з-за столу нікому не дозволили.

— Зараз вам наші гості роздадуть солодощі.

У дверях з'явилися дві дівчини. Вони несли коробки з цукерками. За ними зайшла жінка, яка несла велику тацю, вкриту великим білим рушником.

— Мамо! Матусю! Я знав, що ти приїдеш за мною!

Це був Сашко. Він повис на шиї розгубленої жінки і, плачучи, цілував її щоки. Таця з гуркотом упала на підлогу.

— Маленький мій, — заплакала Люба. — Ти сумував за мною, любий мій? Не плач, бачиш, я приїхала.

Дівчата здивовано перезирнулися. Вони добре знали Любу та її чоловіка. У них не було дітей, і це засмучувало їх. Уся церква не раз молилася, щоб Господь послав їм дітей.

Люба взяла на руки Сашка й віднесла його в автобус. Вони розмовляли, цілували та обіймали один одного, поки йшла вистава. Потім Люба зайшла до директорки й довго про щось із нею розмовляла.

Вийшовши з кабінету, вона сказала:

— Ти поїдеш зі мною сьогодні, потім я сюди ще раз приїду й заберу твої документи.

«Боже, який Ти добрий! Ти все зробив, як я просив», — шепотів, ковтаючи щасливі сльози, Сашко.

— Мамо, — запитав він уже в автобусі, — а тата вже випустили з в'язниці?

— З в'язниці? — розгубилася Люба. — Та ти що, наш тато у в'язниці не сидів.

— Але ж він тебе вдарив ножем у живіт?! Я сам бачив, як його поліція забрала й в машину посадила.

— Ні, синку, ти помилився — то був не твій тато, то був чужий чоловік. Твій тато дуже добрий. Ми давно просили Бога, щоб Він знайшов тебе. Тепер ми будемо разом.

— Завжди?

— Завжди.

Сашко третій рік живе в сім'ї Люби й Миколи. Страшні події, які йому довелося пережити, потроху стираються з пам'яті. Тепер важко впізнати в цьому усміхненому, гарно вдягненому хлопчику колись худющого, замкненого й сповненого болю малюка. Бог подбав про нього.

Як би хотілося, щоб на землі більше не було дітей, які ночами кличуть своїх мам. Як би хотілося, щоб сльози на дитячих обличчях висохли, і посмішки осяяли їх личка!

Алла Алексєєва

Завдання

Прочитай

Рухаючись за стрілкою, прочитайте золотий вірш. Подумайте, чому вчить нас Бог через ці слова. Намагайтеся виконувати Боже повеління.

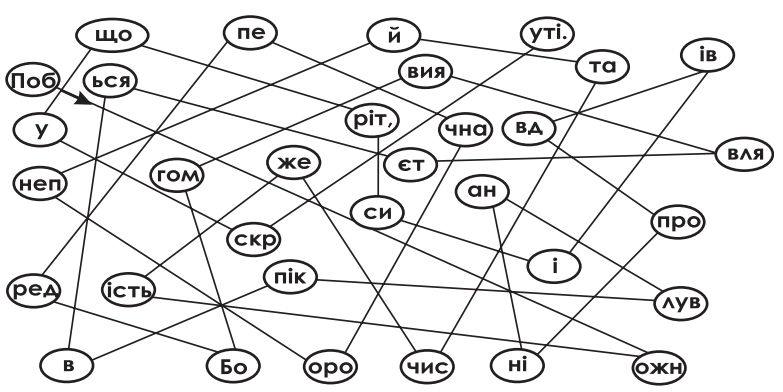

Доповни

Знайди в Біблії вказані нижче тексти й запиши пропущені слова. Склади з цих слів чудову Божу обітницю, яка підбадьорюватиме тебе в складні часи.

1. Дорогу бо праведних _____ Господь, а дорога безбожних загине! (Пс.1:6).

2. Ти, Господи, _____ наш, від віку Ім'я Твоє: наш Викупитель! (Іс.63:16).

3. Господь, Бог _____, Він Бог богів і Пан панів, Бог великий (5М.10:17).

4. І оце та відвага, що ми маємо до Нього, що коли _____ просимо згідно волі Його, то Він слухає нас (1Ів.5:14).

5. Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви _____ ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова (Євр.5:12).

Завдання підготувала Ольга Міцевська

ПОЕЗІЯ

ДОСЯГНУТИ НЕБА

ДОСЯГНУТИ НЕБА

Ми для птахів зробили годівницю:
Зима сувора снігу намела, —
І позлітались горобці й синиці
До хліба, до людини, до тепла…

І кожен ранок діти виглядали
Пташок, як рідних друзів дорогих.
А ті, пухнасті, радо прилітали,
Бо тут є хліб і захист від зими…

Коли ж знайшли пташину на дорозі,—
Не долетіла, бідна, до зерна,
Замерзла, — у дітей блищали сльози:
Красуні пташечки уже нема…

Для нас Бог дав прекрасну годівницю:
І зібрання, і Біблію святу.
Якщо шукаєш хліба — не лінися,
Йди в Божий дім! Є хліб духовний тут!

Хай Біблії слова зігріють знову
І силу віри щедро додають.
Читай щодня живе Господнє Слово,
Приймай поживу — Біблію святу!

Як хліб життя, щоб мав здоров'я, сили
Не впасти на дорозі, як той птах…
Продовжуй, Господи, небесну милість,
Щоб досягнули вічність в небесах!

КРІПИСЬ

У світі бурному, у світі зла,
Де стільки гордощів й спокус —
У небо є дорога лиш одна,
І це — Христос Ісус!

«Наш час останній» — Біблії слова.
Тож погляд свій спрямуй увись.
Для нас така важлива ця пора:
О друже мій, зміцнись!

Життя вирує, ніби океан.
У бурі на Христа дивись.
На обрії — небесний Ханаан.
Братерство! Укріпись!

ЩОДЕННИЙ ХЛІБ І МИЛОСТІ ЩОРАНКУ…

Щоденний хліб і милості щоранку,
Христа любов і Божа благодать —
Так треба нам. Це треба нам все змалку,
Щоб вірою в спасіння виростать.

Здоров'я, сили так потрібні людям,
Жива надія і сердечний ритм.
Здається, так завжди, щоденно буде,
Та ось зупинка… І Господь нас вчить.

Вода, хліб-сіль, повітря, сонце світле
Щоденно щедро Бог усім дає,
Продовжив добре благодаті літо
І пропонує майбуття Своє.

Подбав Господь: відкрив небес комори,
Для злих і добрих дощик подає,
А через Біблію до нас говорить:
«Я не лишу в біді дитя Своє».

Щодня, хвилини кожної, секунди
Всіх бачить Бог і все дає для нас.
А в Свято жнив нагадує і будить:
«Брати! Працюйте щиро, доки час!»

МОЄ УПОВАННЯ

Моє упования — Всевишній,
Всесильний, Правдивий Господь,
Який пригортає все ближче,
Щоб бачив постійно Його!

Моє упования — це Скеля,
В пустелі Джерела води,
І Біблія — Господа вчення,
Її життєдайні рядки!

Моє упования — Порадник,
Захоплення — в Бозі Однім,
Бо в Нього — спасіння і правда,
Та спокій в дорозі земній.

Моє упования незмінне:
Належу я тільки Христу.
Моє упования — це вічність,
До неї з Ісусом дійду!

Петро БОСКО

ХРИСТИЯНСЬКЕ ЖИТТЯ

ЧОТИРИ НАСТАНОВИ ДЛЯ РОКУ ЩО НАСТАВ

Рік пройшов, і ми навіть уявити не могли, що він буде таким. Настав новий рік, повний невідомого. Ми не знаємо точно, яким він буде, але мусимо знати, яким буде наше ставлення до прийдешніх подій. Не обов'язково знати, що буде, але потрібно знати, куди рухається твоє життя, який твій пункт призначення. І поки в дорозі, роби важливі справами. Ось кілька рекомендацій:

1. Будь смиренним (див. Як.4:6-7).

У Біблії ми бачимо особливу прихильність Бога до смиренних людей і особливу відразу до гордих і пихатих. Писання вчить: хто підноситься буде впокорений, а хто впокорюється — піднесеться; Бог понижує пишного, а смиренному – допомагає; Бог перебуває зі зламаним та упокореним серцем. Врешті-решт, Він Сам дав приклад, втілившись і ставши людиною. Смирення означає поступатися своїм заради чужого, людським заради божественного. Це відкриває дорогу Його силі й шляхам благословення.

2. Будь людяним (див. 1Петр.4:8-10).

Будуй стосунки з іншими – це так просто й так складно водночас. Це передбачає поступливість власними інтересами й навіть інколи самовідречення, але без цього ніяк. Будьмо гостинними, служімо один одному. Скільки людей побували за минулий рік у тебе в гостях? Як часто ти ходиш в гості до інших? «Це ж витрати!» Звичайно, служіння без витрат – це не служіння, а робота. Стосунки завжди передбачають жертви.

3. Будь щедрим (див. Пр.11:24).

Щедрість – це характерна риса Бога, і питання навіть не в наявності ресурсів. Щедрість – це не про величину твого гаманця, це про величину твого серця. Щедрість можливо й зробить тимчасово біднішим твій рахунок, але збагатить тебе зсередини. Врешті-решт, щедрість – це сіяння в майбутнє. Віддавай та ділися – це допоможе тобі прожити рік правильно.

4. Будь оптимістом (див. Фил.2:14).

Скарги та нарікання відштовхують від тебе і людей, і Бога. Нікому не хочеться мати спільність із вічним скиглієм. Бог застерігає від ремствування й постійного невдоволення власною долею. Навпаки, ми маємо плекати в собі вдячність, радість і оптимізм. Дочитайте Біблію до кінця – там усе завершиться хеппіендом!

Валентин ЯРОШЕНКО

КРОСВОРД

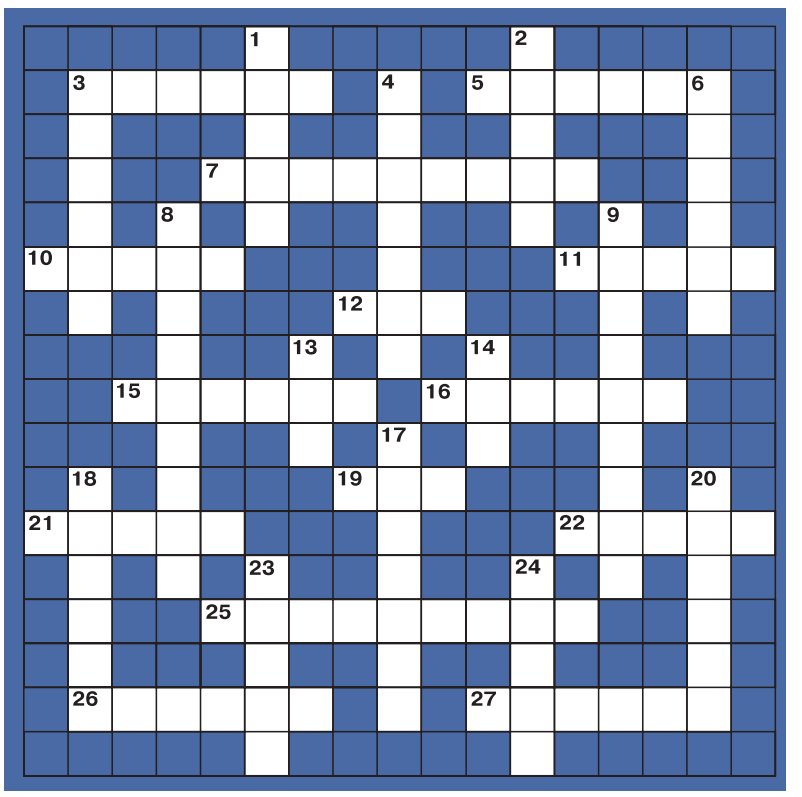

По вертикалі:

По вертикалі: 1.Кордон Персидського царства на сході при Ахашвероші. ***2.*** Бабуся Тимофія. ***3.*** Шкідлива рослина, схожа на пшеницю. ***4.*** На голові Ісуса був вінок із... ***6.*** Пророчиця, що страхала Неемію. ***8.*** Батько Ноя. ***9.*** Одне з міст, з якого асирійський цар виселив людей в Самарію. ***13.*** Жінка Ламеха. ***14.*** Місто, в якому царював Гадад. ***17.*** Римський імператор, за часу якого був голод. ***18.*** Річка Дамаска. ***20.*** Йшов у Еммаус. ***23.*** Прокуратор Палестини в часи Христа. ***24.*** Друг Йова.

По горизонталі:

По горизонталі: 3.Велике торгове місто на схід від Риму. ***5.*** Начальник синагоги в Коринті. ***7.*** Місто на заході Галілейського моря. ***10.*** Батько апостола Якова. ***11.*** Знаряддя, яким ловив рибу Петро. ***12.*** Син Цівона, що знайшов у пустелі гарячі джерела. ***15.*** Дочка Махіра Молехет народила... ***16.*** Місто на побережжі Лікії. ***19.*** Син царя Баші, царював у Тірці два роки. ***21.*** Місто, у якому жили Лія та Рахіль. ***22.*** Рахіль сховала божків під... ***25.*** Найвища єврейська судова й політична інстанція. ***26.*** Божок, якому вклонялися ізраїльтяни. ***27.*** Єгипетська кара.

Відповіді на кросворд, розміщений у №11 (листопад), 2022р.

По вертикалі: ***1.***Ариматея. ***2.***Ездри. ***3.***Єлисей. ***4.***Авраам. ***5.***Дагон. ***6.***Кориандр. ***10.***Ашіма. ***13.***Сефарваїм. ***14.***Прискилла. ***19.***Мордехай. ***20.***Зілпа. ***21.***Махалата. ***24.***Єремії. ***25.***Сілоам. ***26.***Савта. ***28.***Амінь.

По горизонталі: ***7.***Друззіла. ***8.***Авесалом. ***9.***Хмара. ***11.***Хорив. ***12.***Метушалах. ***15.***Гермес. ***16.***Троада. ***17.***Ераст. ***18.***Мілка. ***22.***Ноадія. ***23.***Єліфаз. ***27.***Ареопагіт. ***29.***Герар. ***30.***Смола. ***31.***Маттітія. ***32.***Мараната.

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
Розрахунковий номер: UA653052990000026008020806717,
в Приватбанку м.Луцька. Код 13359754,
або на **картковий номер: 4246 0010 0405 2795,**
з поміткою: **«Пожертвування»**
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Засновники: РО Християнська місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 5000 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43024
Телефон: 0332-25-44-06
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення **№ 119**